

„Mindig az érdekel, miért tanulok?”

Kuklin István 12. A osztályos tanuló gimnáziumunkban. Rendkívüli személyisége révén kitűnik társai közül, mindenki kicsit „felnéz” rá. Hol furcsának tartják, hol mókásnak, de abban mindenki egyet ért: igazi tehetség. Ha az iskolában bárkit megkérdezzük ki az a „Kuklin Pisti”, mindenki az ő hórihorgas alakjára, állandó „rohanásban”, folyamatos segítő - tennivágyásban égő lényére fog gondolni.

Mikor leültünk beszélgetni, első kérdésem természetesen azokra az évekre vonatkozott, amikor még nem járt iskolánkba.

Már kiskoromtól kezdve érdeklődést tanúsítottam az informatika iránt – persze csak az akkori magam szintjén. Azt hiszem, mindig ezzel szerettem volna foglalkozni. Alig lehettem több 7-8 évesnél, amikor az első önálló próbálkozásaimat tettem. Jól emlékszem, hogy már az is nagy élmény volt számomra, amikor rajzoltam valamit a számítógépen és sikerült háttérképnek beállítanom. A következő nagyszerű élményt az jelentette, amikor édesanyám hazahozott egy projektort, hogy egy céges előadásra tovább szállítsa, és amikor otthon kipróbáltuk, én kapcsoltam a számítógéphez. Emlékszem a csodálatos érzésre, hogy a falon megjelent a kép, ami addig a monitoron volt kicsiben. 9 éves lehettem, és akkor még ez nem jelentett még mindennapi dolgot. Ekkortájt fedeztem fel azt is, hogy akkori osztálytársaimat – számomra akkor még érthetetlen módon – nem nyugőzte le ez a történet.

Volt, illetve van a családban valaki, aki ennyire érdeklődött a gépek iránt?

Igazából nem sok, sem édesanyám, édesapám, sem a nagyszüleim itt Magyarországon. Viszont Bábuska, az orosz nagymamám programozó matematikus volt. Édesanyám azonban mindig a család menedzsereként támogatótt. Vele én is és a húgom is mindent megbeszélünk, s képesek vagyunk nem egymás ellen küzdeni, hanem együtt gondolkodni egy-egy kérdésben.

Versenyeken hogy szerepeltél az általános iskolában?

4. évfolyamtól folyamatos jártam versenyekre, többek között matematikából és informatikából.

Hogyan döntöttél a hatosztályos gimnázium mellett?

Több okból kifolyólag – beleértve a romló viszonyomat régi osztálytársaimmal –, hamarosan azon kezdtünk itthon gondolkodni, hogy 6. évfolyam után iskolát kell váltanom. Az általános iskolában bár nem voltam mindig kitűnő – talán a motiváció hiánya miatt –, de úgy éreztem, adottak voltak a képességeim a hatosztályos gimnáziumhoz, akárcsak később húgomnak, amellet az egyetemre való bekerüléshez akkor ez tűnt a legbiztosabb útnak. Ezen döntésemet a mai napig nem bántam meg.

Mielőtt a Veres Pálné Gimnáziumban töltött időről beszélgetnénk érdekelne milyenek látod Te Kuklin Pistit?

Amikor a Veres Pálné Gimnáziumba kerültem, már volt egy stílusom, amit az előző iskolában sokan nehezményeztek, nem értettek. Nagyon figyelnem kellett rá, hogy ezen változtassak. Az biztos, hogy volt egy „egom”, ami sokszor számomra is bosszantó tudott lenni és remélem, hogy ma már ennek a korszakomnak a nyomai kevésbé feltűnőek. Ebben sokat segítettek az osztálytársak, azok közt leginkább Dani és Zsigmond barátom. És természetesen Kovács Zoltán Tanár úr, az osztályfőnökünk is.

Van, akinek furcsán hathat a tanuláshoz való hozzáállásom, mivel igyekszem a maximumot megközelítően odatenni magamat, mégis, én is azok közé tartozom, akik szerint tanulni *önmagában nem kifejezetten izgalmas*. Mindig az érdekel, miért tanulok? Mit mire fogok tudni használni. Kipróbálni valamit.

Hogyan kezdődött az „informatika története” számodra, itt a Veres Pálné Gimnáziumban?

Az első szülői fogadó órán hetedikben édesanyám természetesen az informatikatanárt is megkereste. Bálint Bence tanár úr sok biztató visszajelzést adott („ez a fiú tehetséges”). Ezidőben kezdtem el látogatni az informatika szakkört és ott ismertem meg a mai napig nagyon jó barátomat, aki lassan végez az egyetemen (Kozma Vencel). Most már nemcsak informatikai problémákat beszélünk meg, de a pályaválasztásban is sokat segít.

Az iskolában informatikából különösen azokkal a tanárokkal kerültem kapcsolatba, akik egyben rendszergazdai szerepet is betöltöttek. Amit tőlük tanultam, azt otthon kipróbáltam. Így építettem kicsiben Active Directory alapú hálózatot a családnak, átélve ennek minden buktatóját, Anyukám és Húgom „nagy öröme”, amikor nem tudták használni a gépeiket. *(Itt Pisti hosszasan beszélt szaknyelven, elnézést a részletek itt kimaradnak.)*

Informatikából próbálkoztam versenyezni is, időnként sikerült tovább jutnom a második fordulókba, de a kedvemet szegte, hogy a kapott feladatok meglátásom szerint többnyire nem valós problémákon alapulnak – mondhatni, inkább az „informatikai művészetért” léteznek. Bár legnagyobb elismerésemet ezúton is ki szeretném fejezni azoknak, akik ezekkel a feladványokkal bármilyen szinten boldogulnak, mégis úgy látom, hogy ennyi rászánt energiának szükséges, hogy legyen valami gyakorlati haszna is.

Az informatika segítségével véleményem szerint nagyon sok mindenre találhatunk megoldást. Ezért kezdtem foglalkozni a GNU/Linux operációs rendszerrel, majd először Pascal, később PHP, C#, Python, és legújabban C++ programozási nyelvvel. Ennek kapcsán idővel kezdeményeztem egy 4-5 főből álló, önképzőkör jellegű internetes csoport létrejöttét az iskolatársak között, akikkel együtt vetettük bele magunka a Python programozási nyelv és a Git verziókövető-rendszer használatába annak tudatában, hogy mindkettő elterjedt a munka világában. Végzősként – az iskolavezetés támogatásával – szakkört indíthattam, amelynek a

C++ programozási nyelv gyakorlati alkalmazása az alapja – ekkorra ugyanis már ehhez eléggé stabilan mozogtam a nyelvben, ami saját hobbiprojektem fejlődéséhez is hozzájárult¹.

Ha már alkalmazás, hogy is készültek azok a „híres” VPG Média kisfilmek?

10. évfolyamon kaptam egy diktafont, s azon kezdtem gondolkodni, hogy miként lehetne a kamerát is használva rövidfilmet készíteni az iskoláról, rövid interjúkat a boldogság napján. Nagyon izgalmas volt egyszerre dolgozni a szöveggel, a képpel és abból rövid filmet készíteni itt az iskolában.

Úgy hallottam előadást is tartottál!

A 11.évfolyamos projekthetünk, a „Kampány” keretében vállaltam, hogy előadást tartok arról, miként lehet nyilvános WiFi hálózatok adatforgalmát lehallgatni, jelszavakat és egyéb kényes információk birtokába jutni illetéktelenül, felhívva a figyelmet a veszélyre. 10 órát tartottam, és volt olyan osztály, ahol kétszer is meghallgattak az iskolatársak. Óriási sikerként éltem meg. Osztályfőnököm is megdicsért. Ez is megerősített abban, hogy szeretem az önálló, kreatív feladatokat.

Szóval mindig vonzott, hogy kipróbálj valamit!

Igen, így kerültem kapcsolatba a zenével is. Az iskolában az egyik meghatározó élmény, segítő – támogató kör számomra az informatika tanárok voltak (Bálint tanár úr mellett Szilágyi András, Bán-Széll Előd), a másik szál a zene.

Nem jártam sem szolfézsre, sem hangszeres képzést nem kaptam, de a zene mindig nagyon vonzott. Különösen, amikor Réger Monika tanárnő meghívott az énekkarba. Erőteljesen foglalkoztatott az ének, a többszólamúság, amit természetesen ismét az interneten keresgélve fedeztem föl. Itt találtam rá a The King's Singers nagy múltú együttes felvételeire, s rögvést az kezdett érdekelni, hogyan lehetne ezt az iskolában megvalósítani, az ő dalikat énekelni. Réger tanárnő segített az utóbbiban, s végül sikerült előadnunk az egyik legnépszerűbb dalukat. Közben nagyon sok mindent megtanultam az énekhangról, a felvételekről, mialatt magam is megpróbáltam kihallani az egyes szólamokat, illetve felénekelni őket. Ehhez idővel a szükséges felszerelést is beszereztem és feltöltöttem első próbálkozásaimat az internetre.²

Réger tanárnő segített, hogy magánénekre járhasak, ő ajánlott tanárt. Sajnos akkoriban a nyelvvizsgám közeledtével ezt abba kellett hagynom, miután pedig ez utóbbit sikeresen lettem, a tanulásban nehezebb időszakok következtek, így nem volt időm folytatni. György Norbert tanár úr is mindig számított rám az énekkarban, a fellépéseken módom volt önállóan is bemutatkozni. Nagyon jó érzés volt a siker. A tanárnő szeretett volna énekversenyre is vinni, de akkoriban erre még nem éreztem készen magamat, végül két évvel ezelőtt és idén a Szabolcsi Bence Zeneiskola komolyzenei tehetségkutató versenyén már részt vettem. Ebben az időszakban fedeztem fel abszolút, ami abban nyilvánul meg, hogy bármely egész zenei

¹ <https://github.com/kuklinistvan/PCLanChat/>

² <https://www.youtube.com/watch?v=9SOENQKD-ck>

hangot fel tudok idézni egy pillanat alatt – a felismerése már nem ilyen gyors, persze. Előtte azt hittem, mindenki meg tudja jegyezni, kedvenc dallama milyen magasságban kezdődött.

A tanárnő és tanár úr is segített abban, hogy szünetekben a megtanult dalokat elénekeljem, sőt, némelyik kórusművet közösen is elénekeltünk, ha éppen erre volt idő.

Idegennyelv tanulás. Sokan azon küzdenek, hogy egy nyelvet megtanuljanak és nyelvvizsgát tegyenek belőle. Neked meg kettő is van.

Igen, az angol nyelv az informatika miatt adott volt. Nyelviskolában tanultam, s hamarosan B2 fokozatú nyelvvizsgát tettem. Itt az iskolában idén tanári segítséggel kerültem olyan nyelvi csoportba, ahol a beszéd áll a középpontban. Ez már sikert is hozott. A nyáron Dél-Amerikában kerestek PHP programozói munkatársat otthonról végezhető munkára és internetes állásinterjút csináltam. Sajnos nem két hónapra kerestek munkatársat, ezért nem kaptam meg az állást. De ez is megerősített abban, hogy már meg tudok szólalni, sőt tárgyalni is tudok adott helyzetben, továbbá boldoggá tett, hogy informatikai tudásom egy kezdő állásra – legalábbis az interjúvolóm szerint – elegendő

A német B2 nyelvvizsgát a húgommal, Marikával egy időben tettem le. Jó volt együtt tanulni, s bár az angol fontos munkanyelv számomra, örülök és hasznát veszem a németnek is az interneten.

Pisti, ahogy beszélgetünk, sokszor úgy érzem, mintha tanárkollégával ülnék együtt. Beszélsz a magatartáskérdéséről, a tanulásról, a motivációról...

Ó, ezek sokszor olvasmányélmények. Szeretek olvasni, bár ritkán teszem szerintem. De igyekszem mindig megérteni, megjegyezni a könyvek, az írók üzenetét. Ezért is voltam hat éven át osztálykönyvtáros.

Tudsz mondani egy olyan könyvet, ami számodra emlékezetes volt?

Egyik személyes kedvencemet édesanyám ajánlotta, Zacher Gábor önéletrajzi könyvét. Nagyon tanulságos kamaszoknak is. A gondolatot, miszerint a változáshoz és cselekvéshez motiváció szükséges, ennek az olvasmányélményemnek tulajdonítom. Nagyon sajnálom, hogy amikor először hallottam a professzor urat az iskolában tett látogatása során, még nem olvastam a könyvét.

Végül néhány szó a terveidről! Hogyan képzeled el a jövődet?

A Budapesti Műszaki Egyetem Mérnök-informatikus karára tervezek jelentkezni. Az egyetemen biztos vagyok benne, hogy számos izgalmas lehetőség vár rám – az egyik, mely ebben a pillanatban nagyon érdekel, éppen a médiával kapcsolatos: mindenképpen részt szeretnék venni a Budavári Schönherz Stúdió tanfolyamain. Magamat egyébként el tudom képzelni az előbbi szakmában is, vagy szoftverfejlesztőként, de leginkább egy olyan szakértőként, aki képes adott esetben egy intézmény teljes technikai hátterét megvalósítani – legyen akár szó egy iskoláról, vagy irodaházról, vagy bármiről, amire a leendő képesítségem

felkészít. Emellett szeretnék énekelni tanulni és biztos vagyok benne, hogy erre is fogok tudni előbb vagy utóbb időt keríteni.

A legnehezebb éppen ez, hogy annyi mindent lehetne tanulni.